

FELIX TIMMERMANS

'T NONNEKEN BEATRIJS

Voor Professor Anton Kippenberg in vereering geschreven

DE maan ligt blauw-zilver op haren rug, en de donkere vioolen in het kloostertuintje beginnen hunnen fluweelen nachtgeur te geven vol weldadigheid.

De maneschijn ende zoete balsemgeur komen, tesamengekeperd, door het vensterken binnen in de kale, witte cel, en leggen zich in den schoot van Beatrijs, en in hare opene handen, waarin de koperen sleutel blinkt.

Met die sleutel zal zij seffens de poort open doen, als er van achter de met klimop begroeide muur een paardenhoef over den weg zal kloppen.

Ze luistert verwachtend of er van uit de strakke, maan-door-oliede stilte niets nadert, en haar hart botst onrustig van angst en verlangen.

't Is angst voor O-L-Vrouw, en verlangen naar haar lief.

Op hare witte huifkap stempelt de maneschijn de schaduw van een lelie, die in een oud, zwart wijnfleschken op het venster-richeltje staat.

't Is de lelie die haar schoon lief haar gisteren nacht gebracht heeft. Maar zij durft er niet naar zien, en ze zou willen dat het een roos was, en zij hoopt dat hij van nacht een roos zal brengen.

.....

Ze was naar hier in 't klooster gekomen om hare ongekreukte kuischheid aan O-L-Vrouw aan te bieden, daarin blank te leven, en dan goudgelukkig te sterven op een hard beddeken. En jaren leefde ze zoo stil en zacht, haast onhoorbaar voor zich-zelve, van binnen wit lijk perenbloesem.

En nu doet ze elke nacht de poort open voor een warm man.

Ach! dat ze daarmee begonnen is!

Ze voelt hare kuischheid verslensen.

he
ne
di
zc
va
da
kr
de
..
he
ve
pa
bk
gr
ge
ko
af
zij
ha
m

Maar ze wil niet. Haar hart is een kreet, een gedurige gil. Ze bidt heelder uren op de verharde knieën voor het O-L-Vrouwebeeld, daarnevens in de witte kapel, opdat hare liefde voor hem zou uitdooven, die alle nachten opnieuw zoo zoet wordt helder gestreeld. Er is toch zoo'n schoon lied in zijn oogen, en haar gedachten zwijgen er niet meer van. De liefde besteeft haar met smarten, ze wil alleen het blank geluk dat uit Onze-Lieve-Vrouw valt, en tegelijkertijd reikt ze me toegeknepen oogen haar hart aan haar lief, om er nieuwe smarten in te steken.

Z'is als een houten beeld, uit twee stukken aan elkaar geplakt, en de stukken barsten stillekens aan van elkander.

.....

En de maan schijnt in het celleken, plakt op haren bidstoel, en op het bepalmde kruislievenheerken tegen den muur, en de lelieschaduw verschuift op hare witte huif.

Heel ver achter de stilte weet ze de groote stad.

En op de maanbeschenen boomenweg, denkt ze, draaft nu een wit paard dat haren schoonen geliefde brengen zal, met in zijn hand een bloem.

Terwijl ze luistert naar geluid dat niet te hooren is, bezielt ze de groote, koperen sleutel, en een kort kreetje springt op in de stilte.

Ha! dat ze dit nu eerst ziet, na zooveel jaren de poort open en toe gedaan te hebben! Of had z'het gezien en was z'het vergeten? Op de kop van de sleutel is het beeld van O-L-Vrouw gedreven, en alhoewel afgesletten kan ze lezen: „Sleutel des Hemels, bid voor ons.“

En met die sleutel, die Onze-Lieve-Vrouw verpersoonlijkt, opent zij steeds de deur voor haar lief, die hare kuischheid vertroebelt!

Dat mag niet!

Uit de stilte kloppen paardenhoeven.

Maar O-L-Vrouw mag voor hem de poort niet open doen! En haastig loopt ze buiten in het bloemenhofken, naar den steenen bornput met zijn bemost schalieëndaksken, en zij laat de sleutel er in vallen.

Hij blinkt nog even in de maneschijn; zij luistert; de put is diep;

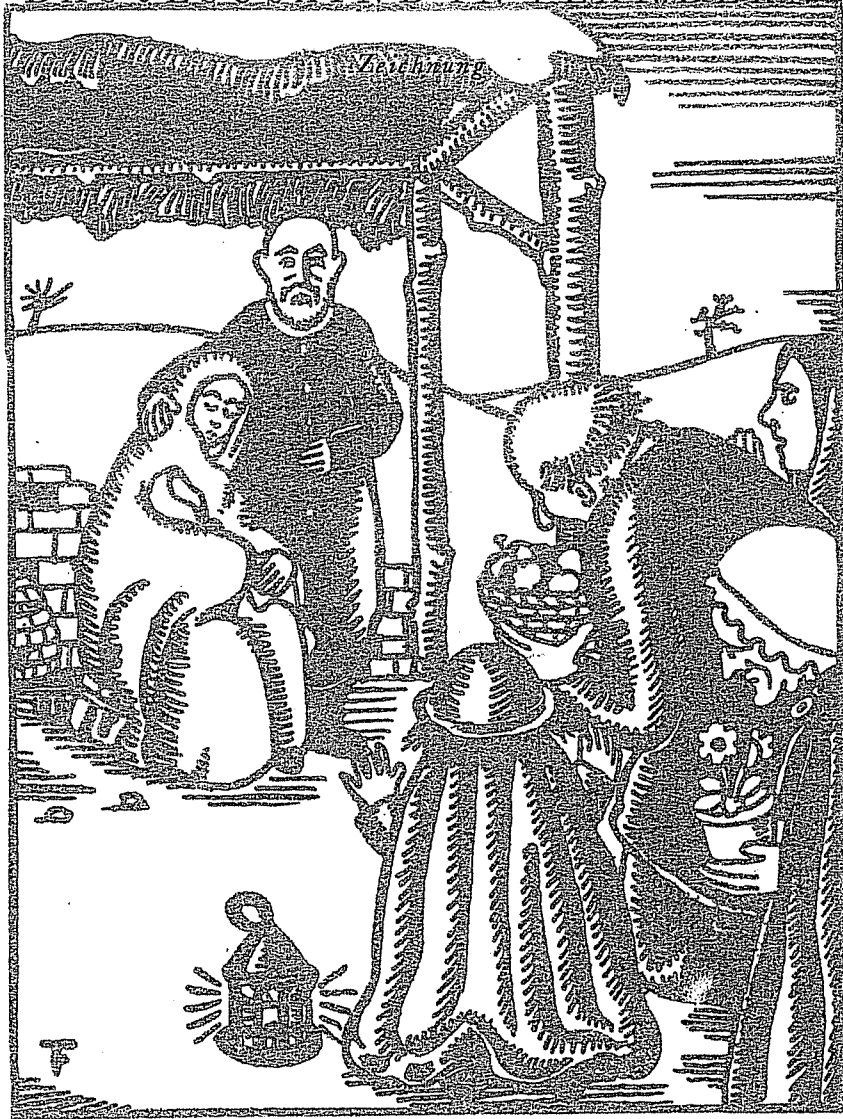
de sleutel suist naar beneden, en op hare toeë oogen hoort ze een gonzenden plof, en dan de stilte. Nu kan ze niet open doen, en 't geluk overfonteint haar.

Dan tikt er een zachte kneukel op de dikke poort.

Die nacht heeft Beatrijs haar schoon lief niet kunnen omhelzen. In de klare, koude maneschijn heeft zij enkel tranen laten vallen op een roode roos die over de muur viel.

FELIX TIMMERMANS

DAS JESUSKIND IN FLANDERN

von Dr. Hippolyt
Ludwig
Felix Timmermans

Voor D^r. Kippenberg
heeft gezegen
feliciteit

NAVIGARE
NECESSSEEST

EINE FESTGABE

FÜR

ANTON KIPPENBERG

ZUM

ZWEIUNDZWANZIGSTEN MAI

MCMXXIV

INHALTSVERZEICHNIS

DIE ANREDE

KATHARINA KIPPENBERG	7
------------------------------	---

*

DER VERLAG

ERSTES STÜCK

RUDOLF ALEXANDER SCHRÖDER: Aus den Kinderjahren der Insel	23
• HARRY GRAF KESSLER: Reminiszenz	33
HANS KAYSER: Ein Horoskop	36
• KARL SCHEFFLER: Berufsidealismus	42
HERMANN BAHR: Spiegelungen	47
JOHANNES BÜHLER: Schauen der Vergangenheit	50
• CURT GLASER: Deutsche Meister	65
• OSKAR WALZEL: Österreicher des Insel-Verlags	69
GEORG WITKOWSKI: Von Hempel bis Wilhelm Ernst	89
HANS WAHL: Goethes Arbeitszimmer in der Stunde seines Todes	103
JULIUS WAHLE: Ein Glückwunsch	114
ALBERT KÖSTER: Nur. Auch eine Goethe-Betrachtung	116
JULIUS PETERSEN: Schiller im Gespräch	127
HERMANN UHDE-BERNAYS: Vom „fehlenden Esprit der Deutschen“	137
• PETER JESSEN: Von der Buchkunst des Insel-Verlages	147
• STEFAN ZWEIG: Wille zur Universalität	154
HENRY VAN DE VELDE: Ein Brief	162

TAFELN UND BEILAGEN

	Nach Seite
MARCUS BEHMER: Allegorie. <i>Radierung</i>	32
WALTER TIEMANN: Euphorion. <i>Holzschnitt</i>	64
CARL AUGUST: Brief an Goethe. <i>Faksimile</i>	112
GOETHE: „Weite Welt und breites Leben . . .“ <i>Faksimile</i>	114
EMIL PREETORIUS: Zum zweiundzwanzigsten Mai 1924. <i>Farbige Zeichnung</i>	126
GEORG A. MATHEY: Ariel im Sturm. <i>Radierung</i>	160
FERRUCCIO BUSONI: Musik zu Goethes „Schlechter Trost“	168
FRANS MASEREEL: Frühling. <i>Holzschnitt</i>	178
RICARDA HUCH: Früheste Aufzeichnung September 1870. <i>Faksimile</i> . .	184
LUDWIG VON HOFMANN: Zu dem Märchen: Vom sprechenden Vogel, dem singenden Baum und der goldgelben Quelle aus „Tausend und eine Nacht“. <i>Holzschnitt</i>	224
FELIX TIMMERMANS: Das Jesuskind in Flandern. <i>Zeichnung</i>	264
EMIL RUDOLF WEISS: Ex libris Anton Kippenberg. <i>Steindruck</i>	268

DIE FESTSCHRIFT
WURDE GEDRUCKT IN DER SPAMERSCHEN
BUCHDRUCKEREI ZU LEIPZIG IN EINER
AUFLAGE VON FÜNFHUNDERT NUMERIERTEN
EXEMPLAREN. DEN EINBAND ZEICHNETE
WALTER TIEMANN

